

Rigsdagstidende.

1852. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 112.

Fjerde Session.

36te Møde.

Fre dagen d. 10. December.

(Fortf.)

Finansministeren (fortsat): Jeg kommer dernæst til et andet Spørgsmaal. Det har været bragt under Drøftelse, hvorvidt det skulde være muligt for nogen Regjering at kunne, uden Vedtagelse af en Lov i Kongeriget, flytte Toldgrændsen fra Eideren til Elben, altsaa ophæve Toldgrændsen ved Eideren. Jeg maa nu vel bede de Herrer erindre, og jeg anseer ingenlunde denne Forstigtighed for oversflodig, at jeg paa ingen mulig Maade har fremhævet det som en Argumentation, der skulde tale for nu at gaae ind paa, hvad Regjeringen vil have, at man ellers kunde risikere, at noget Saadant vilde skee; det har jeg ikke. Jeg har saaledes i den Retning som i andre Retninger brugt Erudser; jeg har i den Henseende ikke engang brugt, saaledes som jeg i andre Henseender har sølt mig forpligtet til, Advarslor; men jeg har simpelthen, navnlig imod Udvalgets Betragtningssmaade: at det var her, at Eideretoldgrændsens Forlæggelse skulde vedtages, anført, at det slet ikke er her, at Spørgsmaalet om Eideretoldgrændsens Forlæggelse skal vedtages. Men jeg troer, at det af Rigsdagstidenden skal sees, at et langt forstigtigere Udtryk er blevet brugt, end det, der fra flere Sider er fremført. Medens jeg troer, at en enkelt Rigsdagsmand har udtalt sig, om end noget afvigende, for det, som jeg i denne Sag maa ansee for at være det Rigtige, saa er der atter Andre, der have udtalt sig i modsat Retning, f. Ex. den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgfreds (Monrad). Han har villet benægte Muligheden af, at dette kunde skee. Da den ærede Rigsdagsmand for Ma-

ribo Amts 4de Valgfreds (Monrad) just med sin dybeste Stemme truende udtalte Ordet Rigset, kom jeg i Tanker om, at han netop ved en tidligere lignende Leilighed har brugt netop den samme Erudser, nemlig da vi i Aaret 1850 diskuterede Spørgsmaalet om den endelige Vedtagelse af Toldgrændsens Forlæggelse fra Kongeaen til Eideren. Den ærede Rigsdagsmand har nu igjen fundet sig forpligtet til, alvorligen at advare og true med Rigset, i dette Tilfælde. Jeg maa atter og atter gjentage, at jeg aldeles ikke anfører, hvad jeg nu skal tillade mig at fremhæve, som Noget, der sandsynligviis vil skee, og endnu mindre som Noget, jeg vil tilraade, men siden Sagen her er bragt til en saadan Drøftelse, som Tilfældet har været, saa tør jeg ikke lade nogen Uklarhed i den Henseende blive tilbage, og jeg skal derfor tillade mig ganske kortelig at nævne, hvad jeg antager, at Lovgivningen i saa Henseende tillader, og hvad Lovgivningen ikke tillader. Det er ganske vist, at, naar man tager Loven af 22de Decbr. 1850 for sig, saa kan Dphøret af den toldfrie Forsendelse imellem Danmark og Slesvig, saavel af indenlandste som af fremmede fortoldede Gjenstande, ikke finde Sted, uden ifølge den i Danmark vedtagne Lov; dette er ganske sikkert. Deraf følger altsaa, at der ikke uden Lovgivningsmagtens fulde Deelagtighed i Danmark kan lægges nogen Toldgrændse fra Eideren til Kongeaen, det er vist, og i den Henseende har den ærede Rigsdagsmand for Maribo Amts 4de Valgfreds (Monrad) fuldkommen Ret; men hvad der er ligesaavist, det er, at det aldeles ikke kan formentes nogensomhelst Regjering efter den danske Lovgivning — og der kan altsaa heller ikke være Spørgsmaal om nogensomhelst fornøftig Begjæring eller Forsøg paa at